

20 de Motive pentru a Abandona Creștinismul

Chaz Bufe

2000

Cuprins

1. Creștinismul este bazat pe frică.	3
2. Creștinismul îi pradă pe cei nevinovați.	3
3. Creștinismul este bazat pe neonestitate.	4
4. Creștinismul este extrem de egocentrist.	4
5. Creștinismul generează aroganță, o mentalitate de popor-ales.	5
6. Creștinismul generează autoritarism.	5
7. Creștinismul este crud	6
8. Creștinismul este anti-intelectual, anti-științific.	7
9. Creștinismul are o preocupare nesănătoasă, morbidă cu sexul.	9
10. Creștinismul produce suferință sexuală.	10
11. Creștinismul are o perspectivă extrem de îngustă, legalistă asupra moralității.	11
12. Creștinismul încurajează acceptarea lucrurilor cu adevărat rele în timp ce se concentrează pe răuri imaginare.	11
13. Creștinismul depreciază lumea naturală.	11
14. Creștinismul este model pentru organizarea autoritară, ierarhică.	12
15. Creștinismul aprobă sclavia.	12
16. Creștinismul este misogin.	13
17. Creștinismul este homofob.	14
18. Biblia nu este un ghid de încredere pentru învățăturile lui Hristos.	15
19. Biblia, textul de bază al creștinismului, este plină de contradicții.	15
20. Creștinismul și-a împrumutat miturile și ceremoniile centrale de la alte religii antice. . . .	16

Acest pamflet analizează pe scurt multe dintre motivele pentru care creștinismul este de nedorit atât din punct de vedere personal, cât și social. Toate chestiunile discutate aici au fost tratate în altă parte mai în detaliu, dar asta nu contează: scopul celor 20 de motive pentru a abandona creștinismul este de a enumera într-un singur loc cele mai remarcabile defecte ale creștinismului care produc mizerie și distrugere socială. Considerate în ansamblu, ele conduc la o concluzie irezistibilă: creștinismul trebuie abandonat, atât de dragul fericirii personale, cât și al progresului social. În ceea ce privește titlul, "a abandona" - în loc de "a suprima" sau "a elimina" - a fost ales în mod deliberat. Încercările de a suprima în mod coercitiv credințele nu numai că sunt greșite din punct de vedere etic, dar, pe termen lung, sunt adesea ineficiente - așa cum demonstrează recenta revenire a religiei în fosta Uniune Sovietică. Dacă creștinismul va dispărea vreodată, acest lucru se va întâmpla pentru că ființele umane individuale se vor trezi, își vor abandona credințele distructive și represive și vor alege viața, vor alege să fie aici, acum.

1. Creștinismul este bazat pe frică.

Deși astăzi există clerici liberali care predică o evanghelie a iubirii, aceștia ignoră cea mai mare parte a învățăturilor creștine, ca să nu mai vorbim de cea mai mare parte a istoriei creștine. De-a lungul aproape întregii sale perioade de timp pe Pământ, motorul care a condus creștinismul a fost - pe lângă frica de moarte - frica de diavol și frica de iad. Ne putem doar imagina cât de puternice păreau aceste amenințări înainte de apariția științei și a gândirii raționale, care au răpit în mare parte puterea de a inspira teroare acestor fantome. Dar chiar și astăzi, existența diavolului și a iadului sunt principii doctrinare cardinale ale aproape tuturor credințelor creștine, iar mulți predicatori fundamentalisti încă recurg în mod deschis la terorizarea adepților lor cu portrete sumbre și sadice ale suferințelor necredincioșilor după moarte. Aceasta nu este o încercare de a convinge prin logică și rațiune; nu este o încercare de a face apel la natura mai bună a indivizilor; mai degrabă, este o încercare de a băga turma în rând prin amenințări, prin apeluri la o parte josnică a naturii umane - frica și lășitatea.

2. Creștinismul îi pradă pe cei nevinovați.

Dacă propagarea fricii de către creștini ar fi fost îndreptată doar către adulți, ar fi fost destul de rău, dar creștinii terorizează în mod obișnuit copiii neajutorați prin descrieri macabre ale ororilor și suferințelor nesfârșite la care vor fi supuși dacă nu duc o viață creștină bună. Creștinismul a întunecat primii ani de viață a generației după generație de copii, care au trăit în teroarea de a muri în timp ce se aflau în păcat de moarte și de a merge în chinuri nesfârșite ca urmare. Toți acești copii aveau încredere în adulți și nu aveau capacitatea de a analiza ceea ce li se spunea; erau pur și simplu victime neajutate, care, în mod ironic, au victimizat generațiile următoare în același mod în care ei înșiși au fost victimizați. Cei aproape 2000 de ani de terorizare a copiilor de către creștinism se numără printre cele mai mari crime ale sale. Și este una care continuă până în ziua de azi.

Ca un exemplu al spălării crude a creierelor inocenților de către creștinism, luați în considerare acest citat dintr-o carte pentru copii catolică din secolul al XIX-lea, aprobată oficial (Tracts for Spiritual Reading, de Rev. J. Furniss, C.S.S.S.R.):

Priviți în această mică închisoare. În mijlocul ei se află un băiat, un tânăr. El este tăcut; disperarea este asupra lui... . Ochii lui ard ca doi cărbuni aprinși. Două flăcări lungi îi ies din urechi. Respiră greu. Uneori își deschide gura și din ea iese o suflare de foc aprins. Dar ascultați! Se aude un sunet asemănător cu cel al unui cazan care fierbe. Este într-adevăr un ceainic care fierbe? Nu; atunci ce este? Ascultă ce este. Sângele fierbe în venele fierbinți ale acelui băiat. Creierul fierbe și bolborosește în capul lui. Măduva fierbe în oasele lui. Întreabă-l de ce este atât de chinuit. Răspunsul lui este că, atunci când era viu, sângele lui fierbea ca să facă lucruri foarte rele.

Există multe pasaje similare în această carte. Comentând-o, William Meagher, vicar general de Dublin, afirmă în aprobarea sa:

”Am citit cu atenție acest Mic Volum pentru copii și nu am găsit în el nimic contrar doctri-
nelor Sfintei Credințe, ci, dimpotrivă, foarte multe lucruri care să fărâșească, să instruiască și
să edifice clasele tinere în beneficiul cărora a fost scrisă.”

3. Creștinismul este bazat pe neonestitate.

Apelul creștinilor la frică, la lășitate, este o recunoaștere a faptului că dovezile care susțin credințele creștine sunt departe de a fi convingătoare. Dacă dovezile ar fi fost de așa natură încât adevărul creștinismului ar fi fost imediat evident pentru oricine îl lua în considerare, creștinii - inclusiv cei care au scris Evangheliile - nu ar fi simțit nevoia să recurgă la tactica ieftină de a folosi amenințări care induc frica pentru a inspira ”credința”. (”Serviciul de buze” este un termen mai exact.) Faptul că clerul creștin a fost mai mult decât dispus să accepte un astfel de serviciu de buze (plus dolarii și supunerea care îl însoțesc) în locul unei credințe autentice, este o acuzație suplimentară a necinstei de bază a creștinismului.

Cât de adâncă este dezonestitatea în creștinism poate fi măsurată prin unul dintre cele mai populare argumente creștine pentru credința în Dumnezeu: Pariul lui Pascal. Acest ”pariu” susține că este mai sigur să ”crezi” în Dumnezeu (ca și cum credința ar fi volitivă!) decât să nu crezi, deoarece Dumnezeu ar putea exista, iar dacă există, îi va salva pe ”credincioși” și îi va condamna pe necredincioși la iad după moarte. Acesta este un apel la pură lășitate. Nu are absolut nimic de-a face cu căutarea adevărului. În schimb, este un apel la abandonarea onestității și a integrității intelectuale și la a pretinde că a fi de formă este același lucru cu a crede cu adevărat. Dacă Dumnezeul patriarhal al creștinismului există cu adevărat, ne întrebăm cum i-ar judeca pe lășii și ipocriții care avansează și se pleacă în fața acestui ”pariu” deosebit de lăș.

4. Creștinismul este extrem de egocentrist.

Egocentrismul profund al creștinismului este strâns legat de dependența sa de frică. Pe lângă teama de diavol și de iad, creștinismul se joacă cu o altă frică fundamentală a omenirii: moartea, dizolvarea ego-ului individual. Poate că cea mai puternică atracție a creștinismului este promisiunea sa de viață veșnică. Deși nu există absolut nicio dovadă care să susțină această afirmație, majoritatea oamenilor sunt atât de îngroziți de moarte încât se agață de această promisiune trecătoare insistând, ca niște copii speriați, că trebuie să fie adevărată. Nietzsche a pus bine problema: ”mântuirea sufletului - cu alte cuvinte, lumea se învâрте în jurul meu.” Este greu de văzut ceva spiritual în această apucătură disperată de un pai - această apucătură disperată de iluzia nemuririi personale.

O altă manifestare a egoismului extrem al creștinismului este credința că Dumnezeu este preocupat în mod intim de aspectele mărunte ale vieții indivizilor și că intervine direct în ea. Dacă Dumnezeu, creatorul și controlorul universului, este preocupat în mod vital de viața ta sexuală, înseamnă că ești al naibii de important. Mulți creștini duc această formă particulară de egoism mult mai departe și își imaginează de fapt că Dumnezeu are un plan pentru ei sau că Dumnezeu vorbește direct cu ei, îi dirijează sau chiar le face favoruri¹ Dacă am ignora contradicțiile frecvente și flagrante din această presupusă

¹ Un prieten care a citit prima versiune a acestui manuscris notează: ”Cumnata mea cretină mi-a spus odată că Dumnezeu i-a găsit locuri de parcare lângă ușa de la intrare la Walmart! Ani mai târziu, când a dezvoltat o tumoră pe creier, am ajuns la concluzia că Dumnezeu trebuie să se fi săturat să-i găsească locuri de parcare și i-a dat tumoră pentru ca ea să poată obține plăcuțe de handicapat.” După cum a spus Nietzsche în Antihrist: ”faptul că mici ipocriți și oameni pe jumătate nebuni îndrăznesc să își imagineze că din cauza lor legile naturii sunt încălcate în mod constant - o astfel de amplificare a oricărui tip de egoism la infinit, la obrăznicie, nu poate fi catalogată cu suficient dispreț. Și totuși, creștinismul își datorează triumful acestei jalnice ligușeli a vanității personale.”

îndrumare divină și cadavrele lăsate uneori în urma ei, aproape că am putea crede că indivizii care fac astfel de afirmații sunt îndrumați de Dumnezeu. Dar nu se pot ignora contradicțiile din și rezultatele adesea oribile ale urmăririi unei astfel de "îndrumări divine". După cum spunea "agentul Mulder" (probabil parafrazându-l pe Thomas Szasz) într-un episod din 1998 din Dosarele X: "Când vorbești cu Dumnezeu este rugăciune, dar când Dumnezeu vorbește cu tine este schizofrenie. . . . Poate că Dumnezeu are motivele lui, dar cu siguranță pare să angajeze o mulțime de psihotici pentru a-și îndeplini ordinele de serviciu."

În cazuri mai puțin extreme, insistența că cineva primește îndrumare divină sau tratament special din partea lui Dumnezeu este de obicei încercarea celor care se simt lipsiți de valoare - sau neajutorați, în derivă într-un univers nepăsător - de a se simți importanți sau îngrijiți. Această formă mai puțin sinistrală de egoism se regăsește în mod obișnuit în exprimarea supraviețuitorilor dezastrului că "Dumnezeu trebuie să fi avut un motiv pentru care m-a salvat" (în contrast cu colegii lor mai puțin demni de viață, victime ale dezastrului, pe care Dumnezeu - care controlează toate lucrurile - i-a ucis). Din nou, este foarte greu să vezi ceva spiritual într-un astfel de egocentrism.

5. Creștinismul generează aroganță, o mentalitate de popor-ales.

Este firesc ca cei care cred (sau se prefac că cred) că au o linie directă cu Atotputernicul să se simtă superiori celorlalți. Acest lucru este atât de evident încât nu are nevoie de prea multe dezvoltări. O scurtă privire asupra terminologiei religioase o confirmă. Creștinii s-au numit adesea "poporul lui Dumnezeu", "poporul ales", "cei aleși", "cei dreți" etc., în timp ce necredincioșii au fost etichetați drept "păgâni", "necredincioși" și "comuniști atești" (ca și cum ateismul și comunismul ar fi intim legate). Acest lucru instituie o diviziune pe două niveluri a umanității, în care "poporul lui Dumnezeu" se simte superior celor care nu sunt "poporul lui Dumnezeu".

Faptul că multe religii concurente cu credințe contradictorii fac aceeași afirmație pare să nu conteze deloc pentru membrii diferitelor secte care pretind că sunt singurii purtători ai "credinței adevărate". Carnagiul care rezultă atunci când două secte concurente ale "poporului lui Dumnezeu" se ciocnesc - cum este cazul Irlandei și Palestinei - ar fi destul de amuzant dacă nu ar fi vorba de suferința pe care o provoacă.

6. Creștinismul generează autoritarism.

Având în vedere că creștinii pretind că au singura credință adevărată, că au o carte care este Cuvântul lui Dumnezeu și (în multe cazuri) că primesc îndrumări direct de la Dumnezeu, ei nu se simt deloc sau aproape deloc constrânși să folosească forța și constrângerea pentru a impune "voința lui Dumnezeu" (pe care, desigur, o interpretează și o înțeleg). Având în vedere că ei cred (sau pretind) că primesc ordine de la Cel Atotputernic (care i-ar arunca în iad dacă nu s-ar supune), nu este de mirare că nu simt nicio reticență și, de fapt, sunt nerăbdători să se amestece în cele mai personale aspecte ale vieții necredincioșilor. Acest lucru este cel mai evident astăzi în domeniul sexului, creștinii încercând să le refuze femeilor dreptul la avort și să impună "educația" sexuală aproape inutilă bazată doar pe abținerea în școlile publice. De asemenea, este evident și în domeniul educației, creștinii încercând să forțeze profesorii de biologie să predea mitul creației lor (dar nu și pe cel al hindușilor, al nativilor americani, etc.) în locul (sau ca fiind la fel de valabil ca) teoria foarte bine stabilită a evoluției. Dar tendințele autoritare ale creștinismului merg mult mai departe de atât.

Până în secolul al XX-lea, în Statele Unite și în alte țări creștine (în special în Irlanda), bisericile creștine au exercitat presiuni asupra guvernelor pentru a adopta legi care să interzică vânzarea și distribuția dispozitivelor de control al nașterilor și au reușit, de asemenea, să adopte legi care să interzică

chiar și descrierea dispozitivelor de control al nașterilor. Acest asalt asupra libertății de exprimare a fost parte integrantă din istoria rușinoasă a creștinismului în încercarea de a suprima materialele "indecente" și "subversive" (și de a-i arunca pe producătorii lor în închisoare sau de a-i arde de vii). Această poziție antilibertatea de exprimare a creștinismului datează de secole, cazurile lui Galileo Galilei și Giordano Bruno (care a fost ars de viu) fiind o bună ilustrare a acesteia. Poate că cel mai colorat exemplu al acestei tendințe creștine intruzive de cenzură este Indexul cărților interzise al Bisericii Catolice, care datează din secolul al XVI-lea și care a fost abandonat abia în a doua parte a secolului al XX-lea - nu pentru că biserica l-a recunoscut ca fiind o crimă împotriva libertății umane, ci pentru că nu mai putea fi aplicat (nu că ar fi fost vreodată aplicat în mod sistematic - aceasta era o sarcină prea mare chiar și pentru Inchiziție).

Cu toate acestea, autoritarismul creștin se extinde cu mult dincolo de încercările de a suprima libertatea de exprimare; se extinde chiar și la încercările de a suprima libertatea de credință. În secolul al XV-lea, sub Ferdinand și Isabella, cam în perioada în care Columb a descoperit Lumea Nouă, evreilor din Spania li s-a ordonat fie să se convertească la creștinism, fie să fugă din țară; aproximativ jumătate au ales exilul, în timp ce cei care au rămas, "Conversos", au fost țintele preferate ale Inchiziției. Câțiva ani mai târziu, musulmanii din Spania au fost forțați să facă o alegere similară.

Această ură a creștinilor față de libertatea de credință - și față de libertatea individuală în general - se prelungește până în zilele noastre. Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, în Anglia, atei care aveau îndrăzneala de a-și susține în mod deschis convingerile erau închiși. Chiar și astăzi, în multe părți ale Statelor Unite există încă legi care le interzic ateilor să facă parte din juriu sau să ocupe funcții publice. Și nu este niciun mister care este forța motrice din spatele legilor împotriva "infracțiunilor" fără victime, cum ar fi nuditatea, sodomia, curvia, coabitarea și prostituția.

Dacă convingerile sau acțiunile tale neintruzive nu sunt în acord cu "moralitatea" creștină, poți paria că creștinii se vor simți complet îndreptățiți - ca să nu mai vorbim de dreptate - să-și bage nasul (adesea sub forma agențiilor de poliție de stat) în viața ta privată.

7. Creștinismul este crud

De-a lungul istoriei sale, cruzimea - atât față de sine, cât și față de ceilalți - a fost una dintre cele mai proeminente caracteristici ale creștinismului. Încă de la început, creștinismul, cu viziunea sa sumbră asupra vieții, cu accentul pus pe păcatul sexual și cu cerințele sale aproape imposibil de îndeplinit privind "puritatea" sexuală, a încurajat vinovăția, penitența și autotortura. Astăzi, această autotorturare este în primul rând psihologică, sub forma vinovăției care decurge din urmărirea (sau negarea și, astfel, obsesia) propriilor dorințe sexuale naturale. În secolele anterioare, era adesea fizică. W.E.H. Lecky povestește:

Timp de aproximativ două secole, macerarea hidoasă a corpului a fost considerată cea mai înaltă dovadă de excelență. . . . Curățenia trupului era privită ca o poluare a sufletului, iar sfinții care erau cei mai admirați deveniseră o masă hidoasă de murdărie coagulată. . . . Dar dintre toate dovezile exceselor dezgustătoare la care a fost dus acest spirit, viața Sfântului Simeon Stilita este probabil cea mai remarcabilă. . . . El legase o frânghie în jurul său, astfel încât aceasta s-a înfipt în carnea sa, care s-a putrezit în jurul ei. O duhoare îngrozitoare, insuportabilă pentru trecători, se exhală din trupul său, iar viermii cădeau din el ori de câte ori se mișca și îi umpleau patul. . . . Timp de un an întreg, ni se spune, Sfântul Simeon a stat pe un picior, celălalt fiind acoperit de ulcere hidoase, în timp ce biograful său [Sfântul Antonie] a fost însărcinat să stea lângă el, să culeagă viermii care cădeau din trupul său și să-i înlocuiască în răni, sfântul spunându-le viermilor: "Mâncați ce v-a dat Dumnezeu". Din toate părțile, pelerini de toate gradele se înghesuiau să îi aducă omagiu. O mulțime de prelați l-a urmat până la mormânt. Se spune că o stea strălucitoare a strălucit în mod miraculos deasupra stâlpului său; vocea generală a omenirii l-a pronunțat ca fiind cel mai

înalt model de sfânt creștin; și mai mulți alți anaconiți [pustnici creștini] i-au imitat sau emulat penitențele.

Având în vedere că Biblia nu condamnă nicăieri tortura și că uneori prescrie pedepse șocant de crude (cum ar fi arderea de viu) și că creștinii aprobau cu atâta entuziasm autotortura, nu este surprinzător faptul că nu s-au gândit prea mult să aplice altora tratamente îngrozitor de crude. La apogeul puterii și influenței creștinismului, sute de mii de "vrăjitoare" au fost torturate cu brutalitate și arse de vii sub auspiciile vânătorilor de vrăjitoare eclesiastici, iar Inchiziția a aplicat tratamente la fel de crude celor acuzați de erezie. Henry Charles Lea consemnează:

Două sute de nenorociți se înghesuiau în închisoarea murdară și a fost necesar să se interzică celorlalți Conversos [evrei intimidați să se convertească la creștinism] să părăsească orașul [Jaen, Spania] fără o autorizație. Cu ajutorul lui Diego [Diego de Algeciras, un mic infractor și sperjurist înrăit] și cu folosirea liberă a torturii, atât asupra acuzatului, cât și asupra martorilor, nu a fost dificil să se obțină orice dovadă se dorea. Notarul tribunalului, Antonio de Barcena, a avut un succes deosebit în acest sens. Cu o ocazie, a închis o tânără de cincisprezece ani într-o cameră, a dezbrăcat-o și a biciuit-o până când aceasta a consimțit să depună mărturie împotriva mamei sale. Un prizonier a fost dus pe un scaun la auto da fe cu picioarele arse până la os; el și soția sa au fost arși de vii... . Celulele în care nefericiții erau închiși în lanțuri grele erau înguste, întunecate, umede, murdare și invadate de paraziți, în timp ce bunurile lor sechestrate erau risipite de către funcționari, astfel încât aproape că au murit de foame în închisoare, în timp ce copiii lor neajutorați mureau de foame afară.

În timp ce tortura și uciderea ereticilor și a "vrăjitoarelor" sunt acum în mare parte de domeniul trecutului, creștinii pot fi încă remarcabil de cruzi. Un exemplu actual este oferit de Biserica Baptistă Westboro din Topeka, Kansas. Membrii acesteia pichetează funeraliile victimelor SIDA și ale homosexualilor, afișând pancarte pe care scrie: "Dumnezeu urăște poponarii", "SIDA îi vindecă pe poponari" și "Mulțumim lui Dumnezeu pentru SIDA". Pastorul acestei biserici ar fi trimis odată o felicitare de "condoleanțe" mamei îndurerate a unei victime a SIDA, pe care scria: "Încă un poponar mort."² Creștinii se află, de asemenea, în fruntea celor care susțin pedepse vicioase și distrugătoare de vieți pentru cei care comit "infracțiuni" fără victime, precum și în fruntea celor care susțin pedeapsa cu moartea și a celor care doresc să facă condițiile din închisori și mai barbare decât sunt acum.

Dar acest lucru nu ar trebui să fie surprinzător venind din partea creștinilor, membri ai unei religii care învață că tortura veșnică nu numai că este justificată, dar și că cei "mântuiți" se vor bucura văzând cum îi torturează pe alții. După cum spunea Sfântul Toma de Aquino:

Pentru ca fericirea sfinților să fie mai încântătoare și pentru ca ei să-i mulțumească mai abundent lui Dumnezeu pentru aceasta, li se permite în mod desăvârșit să privească suferințele damnaților... . Sfinții se vor bucura de pedeapsa damnaților.

Astfel, viziunea despre rai a celui mai mare teolog al creștinismului este o viziune a plăcerii sadice a torturii nesfârșite.

8. Creștinismul este anti-intelectual, anti-științific.

Timp de peste un mileniu, creștinismul a oprit dezvoltarea științei și a gândirii științifice. În creștinătate, de pe vremea lui Augustin și până la Renaștere, investigarea sistematică a lumii naturale s-a

² Biserica Baptistă Westboro abordează direct pe site-ul său web problema urii și cruzimii sale: "De ce propovăduiți ura? Pentru că Biblia predică ura. Pentru fiecare verset despre mila, dragostea, compasiunea, etc. lui Dumnezeu, există două versete despre răzburarea, ura, mânia, etc. lui Dumnezeu".

limitat la investigația teologică - interpretarea pasajelor biblice, culegerea de indicii din viețile sfinților etc.; nu a existat observarea și interpretarea directă a proceselor naturale, deoarece aceasta era considerată o căutare inutilă, întrucât toate cunoștințele rezidau în Scriptură. Rezultatele acestei situații sunt bine cunoscute: cunoașterea științifică nu a avansat aproape deloc în cei peste 1 000 de ani de la apariția creștinismului ortodox în secolul al IV-lea până în anii 1500, iar populația s-a afundat în cea mai adâncă mizerie și ignoranță, trăind într-o teamă cumplită de supranatural - crezând în explicații paranormale pentru cele mai obișnuite evenimente naturale. Această ignoranță a avut rezultate tragice: a făcut ca populația să fie mai mult decât dispusă să accepte vrăjitoria ca explicație pentru orice, de la boli la furtuni, iar sute de mii de femei au plătit cu viața pentru această ignoranță. Una dintre cele mai frecvente acuzații aduse vrăjitoarelor era că acestea au stârnit furtuni de grindină sau alte tulburări meteorologice pentru a provoca nenorociri vecinilor lor. Într-o epocă în care explicațiile supranaturale erau acceptate cu ușurință, astfel de acuzații aveau greutate - și ca urmare, nenumărate persoane nevinovate au murit în mod oribil. Un alt rezultat a fost că populația temătoare a rămas foarte dependentă de creștinism și de înțelepții săi clerici pentru a se proteja împotriva relor supranaturale despre care credeau că îi înconjurau și îi amenințau constant. Pentru bărbații și femeile din Evul Mediu, zidurile erau cu adevărat pline de demoni și vrăjitoare; iar singura lor protecție împotriva acestor rele era biserica.

Atunci când cercetarea științifică a lumii naturale a fost reluată în Renaștere - după o pauză de peste 1000 de ani - creștinismul organizat a făcut tot ce a putut pentru a o eradică. Cazurile lui Copernic și Galileo sunt deosebit de relevante aici, deoarece atunci când Biserica Catolică a interzis teoria copernicană (conform căreia Pământul se învâрте în jurul Soarelui) și i-a interzis lui Galileo să o predea, nu a luat în considerare dovezile pentru acea teorie: era suficient că aceasta contrazicea Scriptura. Având în vedere că teoria copernicană contrazicea în mod direct Cuvântul lui Dumnezeu, ierarhia catolică a motivat că aceasta trebuie să fie falsă. Protestanții împărtășeau acest punct de vedere. John Calvin a întrebat retoric: "Cine se va aventura să pună autoritatea lui Copernic mai presus de cea a Duhului Sfânt?"

Mai nou, Biserica Catolică și congregațiile protestante mai liberale și-au dat seama că lupta împotriva științei este o bătălie pierdută și au început să susțină că nu există nicio contradicție între știință și religie. Acest lucru este cel puțin nesincer. Atâta timp cât sectele creștine continuă să pretindă ca fapt - fără a oferi o fărâma de dovadă dincolo de anecdotică - că evenimente fizic imposibile au avut loc (sau încă mai au loc), conflictul dintre știință și religie va rămâne. Faptul că mulți oameni de biserică și mulți oameni de știință par mulțumiți să lase acest conflict să zacă nu înseamnă că el nu există.

Astăzi, însă, conflictul dintre religie și știință se desfășoară în mare parte în domeniul educației biologice din școlile publice, fundamentalistii creștini cerând ca mitul creației să fie predat în locul (sau alături de) teoria evoluției în școlile publice. Tacticile lor se bazează în mare măsură pe neînțelegerea publică a științei. Ei critică înregistrarea fosilelor pentru lacunele pe care le prezintă (ceea ce nu este deloc surprinzător, având în vedere că locuim pe o planetă foarte activă din punct de vedere geologic și meteorologic), oferind în același timp interpretări absurde proprii pe care ar trebui să le acceptăm ca atare - cum ar fi faptul că fosilele de dinozauri au fost plasate în pământ de Satana pentru a deruta omenirea sau că Noe a luat pui de dinozaur pe arcă.

De asemenea, ei încearcă să profite de ignoranța publicului cu privire la natura teoriilor științifice. În uzul popular, "teorie" este folosit ca sinonim pentru "ipoteză", "conjectură" sau chiar "presupunere sălbatică", adică semnifică o idee fără merite sau susținere specială. Utilizarea termenului în știință este cu totul diferită. Acolo, "teorie" se referă la o explicație bine dezvoltată și coerentă din punct de vedere logic a unui fenomen și o explicație care este în concordanță cu faptele observate. Acest lucru este foarte diferit de o presupunere sălbatică. Dar fundamentalistii confundă în mod deliberat cele două utilizări ale termenului în încercarea de a face ca mitul lor religios să pară la fel de valabil ca o teorie științifică bine susținută.

De asemenea, ei încearcă să încurce problema susținând că acei nespecialiști care acceptă teoria evoluției nu au mai multe motive pentru a face acest lucru decât au în acceptarea mitului lor religios al

creației, sau chiar că cei care acceptă evoluția o fac prin "credință". Din nou, acest lucru este mai mult decât necinstit.

Datorită cercetării științifice, cunoștințele umane au avansat până în punctul în care nimeni nu poate cunoaște mai mult decât o fracțiune minusculă din întreg. Chiar și cei mai pricepuți oameni de știință știu adesea puține lucruri dincolo de domeniile lor de specialitate. Dar, datorită structurii științei, ei (și oricine altcineva) se pot simți rezonabil de siguri în a accepta teoriile dezvoltate de oamenii de știință din alte discipline ca fiind cele mai bune explicații actuale posibile ale domeniilor naturii pe care le acoperă acele discipline. Ei (și noi (și noi) ne putem simți în siguranță făcând acest lucru datorită structurii științei și, mai ales, datorită metodei științifice. Această metodă constă, în esență, în colectarea cât mai multor informații despre un fenomen (atât în natură, cât și în laborator), apoi în elaborarea de explicații pentru acesta (ipoteze) și apoi în testarea ipotezelor pentru a vedea cât de bine explică faptele observate și dacă vreunul dintre aceste fapte observate este sau nu în contradicție cu ipotezele. Ipotezele care nu sunt în concordanță cu faptele observate sunt eliminate sau modificate, în timp ce cele care sunt coerente sunt păstrate, iar cele care supraviețuiesc testelor repetate sunt adesea etichetate drept "teorii", ca în "teoria relativității" și "teoria evoluției".

Acesta este motivul pentru care nespecialiștii sunt îndreptățiți să accepte teoriile științifice din afara disciplinelor lor ca fiind cele mai bune explicații actuale ale fenomenelor observate: cei care au dezvoltat teoriile au urmat practica și raționamentul științific standard - iar dacă se abat de la acestea, alți oameni de știință îi vor trage rapid la răspundere.

Indiferent cât de mult ar protesta fundamentalistii în sens contrar, există o lume întreagă de diferență între "credință" în teoriile științifice (produse prin metoda științifică și supuse unor teste și examinări aproape continue) și credința în miturile complet nefondate înregistrate acum 3000 de ani de către păstorii de capre care dețineau sclavi.

Cu aproape 500 de ani în urmă, Martin Luther, în discursul său de la masă, a declarat: "Rațiunea este cel mai mare dușman pe care îl are credința". Opusul este, de asemenea, adevărat.

9. Creștinismul are o preocupare nesănătoasă, morbidă cu sexul.

Timp de secole, creștinismul a avut o fixație extrem de nesănătoasă asupra sexului, excluzând aproape orice altceva (cu excepția puterii, a banilor și a cruzimii). Acest lucru provine din numeroasele "să nu faci" referitoare la sex din Biblie. Faptul că cele Zece Porunci conțin o poruncă care interzice răvna pentru soția aproapelui, dar nici măcar nu menționează sclavia, tortura sau cruzimea - care erau foarte răspândite în perioada în care au fost scrise Poruncile - spune multe despre preocuparea scriitorului lor pentru sex (și pentru femeii ca proprietate).

Astăzi, judecând după declarațiile multor lideri creștini, s-ar putea crede că "moralitatea" constă doar în ceea ce face cineva în dormitorul său. Biserica Catolică este exemplul principal în acest caz, cu declarațiile sale morale care rareori depășesc chestiunile legate de controlul nașterilor și abort (și cu accentul moral pus aparent în întregime pe aceste chestiuni). Rețineți, de asemenea, că viziunea catolică oficială asupra sexului - potrivit căreia acesta are ca scop exclusiv procrearea - reduce relațiile sexuale umane la cele ale animalelor de reproducere. De mai bine de un secol, Biserica Catolică a fost, de asemenea, forța motrice din spatele eforturilor de a interzice accesul la dispozitive de control al nașterilor și la informații - pentru toată lumea, nu doar pentru catolici.

Cu toate acestea, Biserica Catolică este departe de a fi singura în obsesia sa bolnavă față de sex. Actuala campanie de ură creștină împotriva homosexualilor este o altă manifestare proeminentă a acestei preocupări perverse. Chiar și în momentul în care scriu aceste rânduri, condamnarea "sodomităilor" de la amvoanele bisericilor este încă foarte, foarte frecventă - clericii creștini strâmbându-se din palme în timp

ce proclamă cu pioșenie că vorbele lor de ură nu au nimic de-a face cu bătăile împotriva homosexualilor și cu uciderea homosexualilor.

10. Creștinismul produce suferință sexuală.

Pe lângă mizeria produsă de intruziunile autoritare ale creștinilor în viața sexuală a necreștinilor, creștinismul produce o mare mizerie în rândul propriilor adepți prin insistența sa asupra faptului că sexul (cu excepția varietății foarte înguste pe care o sancționează) este rău, împotriva legii lui Dumnezeu. Creștinismul interzice sexul între persoane necăsătorite, sexul în afara căsătoriei, relațiile homosexuale, bestialitatea³ și chiar gândurile sexuale "impure". Îngăduirea unor astfel de lucruri poate și va duce, în viziunea creștină convențională, direct în iad.

Având în vedere că ființele umane sunt, prin natura lor, ființe cu un grad ridicat de sexualitate și că, foarte adesea, impulsurile lor nu se încadrează în singura formă de sexualitate sancționată oficial de creștinism (căsătoria monogamă, heterosexuală), este inevitabil ca cei care încearcă să urmeze "moralitatea" creștină în acest domeniu să se simtă adesea nefericiți, deoarece cele mai puternice impulsuri ale lor se lovesc de zidul credinței religioase. Acest lucru este inevitabil în cazul adolescenților creștini și al tinerilor necăsătoriți, în sensul că singurul mod "pur" în care aceștia se pot comporta este celibatul - în viziunea creștină strictă, chiar și masturbarea este interzisă. Phillip Roth a descris foarte bine dilema tânărului reprimat religios/sexual în Portnoy's Complaint ca fiind "sfâșiat între dorințele care sunt respingătoare pentru conștiința mea și o conștiință respingătoare pentru dorințele mele". Astfel, anii adolescenței și ai tinereții adulte pentru mulți creștini sunt otrăviți de impulsuri "păcătoase", de dorințe neîmplinite și de o vinovăție intensă (după ce impulsurile devin prea greu de suportat și sunt puse în practică).

Chiar și după ce tinerii creștini primesc de la biserică și de la stat o licență pentru a face sex, ei descoperă adesea că eliberarea sexuală promisă prin căsătorie nu este chiar așa cum se crede. Se deduce că în căsniciile dintre cei care au urmat regulile creștine până la căsătorie - adică fără sex deloc - inepțiile sexuale și lipsa de împlinire sunt mult prea frecvente. Chiar și atunci când oamenii căsătoriți creștinește au relații sexuale bune, problemele nu se termină. Atracțiile sexuale au un flux și un reflux și, în mod inevitabil, apar noi atracții. În relațiile creștine convenționale, nu este permis să se acționeze asupra acestor noi atracții. De multe ori nu este permis nici măcar să se admită că există astfel de atracții. După cum spune Sten Linnander, "cu moralitatea [creștină] tradițională, trebuie să alegi între a fi infidel față de tine însuși sau față de altcineva".

Dilema este și mai gravă pentru adolescenții și tinerii homosexuali, în sensul că creștinismul nu le oferă niciodată eliberarea de impulsurile lor neîmpărtășite. Ei sunt pur și simplu condamnați la celibat pe viață. Dacă își satisfac dorințele firești, devin "sodomiti", supuși nu numai persecuției pământești (datorită legilor de inspirație creștină), ci și faptului de a fi prăjiți de vii pentru totdeauna în groapă. Având în vedere homofobia internalizată pe care o inspiră învățăturile creștine, ca să nu mai vorbim de discriminarea foarte reală cu care se confruntă homosexualii, nu este surprinzător faptul că foarte mulți creștini cu orientare homosexuală aleg să trăiască în minciună. În cele mai multe cazuri, acest lucru duce la o tortură personală pe viață, dar poate avea rezultate și mai tragice.

Un prim exemplu este Marshall Applewhite, "John Do", guru al cultului religios Heaven's Gate. Applewhite a crescut în Sud, într-o familie fundamentalistă creștină represivă. Îngrozit de impulsurile sale homosexuale, a început să considere că sexualitatea însăși este rea și, în cele din urmă, a suferit o

³ Menționarea repetată a acestui păcat în scrierile ecleziastice medievale ne face să ne întrebăm cât de răspândită era această practică printre credincioșii creștini, inclusiv în rândul clerului creștin. Un penitențial (listă de păcate și pedepse) din secolul al VIII-lea citat în *Councils and Ecclesiastical Documents* de A.A. Hadden afirmă "Dacă un cleric a curvit cu un patruped să facă penitență timp de, dacă este un simplu cleric, doi ani, dacă este diacon, trei ani, dacă este preot, șapte ani, dacă este episcop, zece ani".

castrare pentru a-și stăpâni impulsurile sexuale⁴ Mai mulți adepți ai săi au luat la inimă învățăturile sale antisexuale și, de asemenea, au suferit o castrare înainte de a se sinucide, la indicațiile lui Do.

11. Creștinismul are o perspectivă extrem de îngustă, legalistă asupra moralității.

Creștinismul nu numai că reduce, din punct de vedere practic, problema moralității la cea a comportamentului sexual, dar, prin enumerarea interdicțiilor sale, încurajează o mentalitate de tipul "tot ceea ce nu este interzis este permis". Astfel, de exemplu, inchiștorii medievali își torturau victimele, în timp ce, în același timp, făceau tot posibilul pentru a evita vărsarea sângelui celor pe care îi torturau - deși nu se gândeau deloc să îi ardă de vii. Un alt exemplu foarte relevant este faptul că, până în a doua parte a secolului al XIX-lea, creștinii s-au angajat în comerțul cu sclavi, iar predicatorii creștini îl apărau, citând pasaje biblice, de la amvon. Astăzi, cu excepția unui număr relativ mic de credincioși liberali, creștinii ignoră relele foarte reale care afectează societatea noastră - sărăcia, lipsa de adăpost, foametea, militarismul, distribuția extrem de incorectă a bogăției și a veniturilor, spolierea ecologică exacerbată de lăcomia corporatistă, suprapopularea, sexismul, rasismul, homofobia, legile invazive privind drogurile care ne privează de libertate, un sistem educațional inadecvat etc., etc. - cu excepția cazului în care lucrează în mod activ pentru a înrăutăți aceste rele în numele moralității creștine sau al "valorilor familiei".

12. Creștinismul încurajează acceptarea lucrurilor cu adevărat rele în timp ce se concentrează pe răuri imaginare.

Creștinismul organizat este un apologet iscusit al status quo-ului și al tuturor relelor care îl însoțesc. Acesta distrage atenția de la problemele reale, concentrându-și atenția asupra problemelor sexuale, iar atunci când se confruntă cu rele sociale, cum ar fi sărăcia, le respinge cu ușurință cu platitudini precum: "Pe săraci îi aveți mereu cu voi". Atunci când se confruntă cu problemele militarismului și ale războiului, majoritatea creștinilor ridică din umeri și spun: "Asta este natura umană. Întotdeauna a fost așa și așa va fi". Se bănuiește că, în urmă cu 200 de ani, strămoșii lor ar fi spus exact același lucru despre sclavie.

Această tendință regresivă și conservatoare a creștinismului a fost prezentă încă de la începuturile sale. Biblia este destul de explicită în instrucțiunile sale de a accepta status quo-ul: "Fiecare suflet să se supună puterilor superioare. Căci nu există putere decât de la Dumnezeu; puterile sunt rânduite de Dumnezeu. Prin urmare, oricine se împotrivește puterii, se împotrivește rânduielii lui Dumnezeu; și cei care se împotrivesc vor primi pentru ei înșiși damnarea." (Romani 13:1-2)

13. Creștinismul depreciază lumea naturală.

Pe lângă preocuparea sa morbidă pentru sex, creștinismul creează o miopie socială prin accentul pus pe presupusa viață de apoi - încurajându-i pe creștini să nu fie preocupați de "lucrurile acestei lumi" (cu excepția, desigur, a practicilor sexuale ale vecinilor lor). În viziunea creștină convențională, viața în această "vale de lacrimi" nu este importantă - ceea ce contează este pregătirea pentru viața viitoare. (Bineînțeles, de aici rezultă că "valea de lacrimi" în sine este destul de lipsită de importanță - este doar fundalul testării credincioșilor).

⁴ Având în vedere trecutul său religios și faptul că cultul său amesteca creștinismul cu credințele OZN, Applewhite era foarte probabil conștient de aprobarea divină a autocastrării din Matei 19:12: "Căci sunt unii eunuci, care s-au născut astfel din pânțelele mamei lor; și sunt unii eunuci, care au fost făcuți eunuci de către oameni; și sunt eunuci care s-au făcut eunuci pentru Împărăția cerurilor. Cine este în stare să o primească, să o primească".

Credința creștină în lipsa de importanță a fericirii și a bunăstării în această lume este bine ilustrată de o afirmație a Sfântului Alfonsus:

Ar fi un mare avantaj să suferim pe parcursul întregii noastre vieți toate chinurile martirilor în schimbul unei singure clipe de rai. Suferințele din această lume sunt un semn că Dumnezeu ne iubește și intenționează să ne salveze.

Această concentrare pe viața de după moarte duce adesea la o lipsă clară de preocupare pentru lumea naturală și, uneori, la atitudini pur și simplu anti-ecologice. Secretarul fundamentalist al Ministerului de Interne al lui Ronald Reagan, James Watt, a mers atât de departe încât a încurajat în mod activ exploatarea minieră și tăierile de terenuri în vestul american, motivând că daunele ecologice nu contează, deoarece "răpirea" era aproape.

14. Creștinismul este model pentru organizarea autoritară, ierarhică.

Creștinismul este poate cea mai bună inițiativă de sus în jos. În forma sa cea mai simplă, este alcătuit din Dumnezeu în vârf, "slujitorii" săi, clerul, care urmează în jos, și marile mase nespălate în jos, cu cei de sus emițând, la rândul lor, "tu-voi" și "tu-nu-voi" susținute de amenințarea damnării veșnice. Dar foarte multe secte creștine merg mult mai departe de acest lucru, având mai multe straturi de conducere și birocrație. Catolicismul este poate cel mai extrem exemplu în acest sens, cu laicii, călugării, călugărițele, preoții, monseniorii, episcopii, arhiepiscopii, cardinalii și papii, toți dând și primind ordine într-o manieră aproape militară. Acest tip de organizare nu poate decât să-i obișnuiască pe cei aflați sub influența sa - în special pe cei care au fost îndoctrinați și care au participat la ceremoniile sale încă de la naștere - să accepte organizarea ierarhică și autoritară ca fiind forma naturală, dacă nu singura, de organizare. Cei care consideră că o astfel de organizare este naturală nu vor vedea nimic în neregulă cu organizarea ierarhică și autoritară în alte forme, fie că este vorba de corporații, cu multiplele lor straturi de conducere cu nasul maro, sau de guverne, cu judecătorii, legislatorii, președinții și politrucii lor. Îndoctrinarea prin exemplu pe care o oferă creștinismul în domeniul organizării este aproape sigur o influență puternică împotriva schimbării sociale către forme de organizare mai libere și mai egalitare.

15. Creștinismul aprobă sclavia.

Comerțul cu sclavi din Africa a fost condus aproape în întregime de creștini. Aceștia își transportau victimele în Lumea Nouă pe nave de sclavi cu nume precum "Mercy" și "Jesus", unde erau cumpărate de creștini, atât catolici, cât și protestanți. Creștinismul organizat nu a tăcut cu privire la această oroare: a încurajat-o în mod activ și s-a implicat în ea. De la frații care au înrobii nativii americani din sud-vest și Mexic până la predicatorii protestanți care au apărat sclavia de la amvon în Virginia, Carolina și Georgia, istoricul creștinismului în ceea ce privește sclavia este de-a dreptul rușinos. Deși mulți abolitioniști erau creștini, aceștia erau un grup foarte mic, bine urât de majoritatea colegilor lor creștini.

Creștinii care au susținut și s-au angajat în sclavie au fost susținuți din plin de Biblie, în care sclavia este acceptată ca un dat, ca o simplă parte a peisajului social. Există numeroase pasaje biblice care aprobă în mod implicit sau explicit sclavia, cum ar fi Exodul 21:20-21: "Și dacă un om va lovi cu toiagul pe robul său sau pe roaba sa și va muri sub mâna lui, va fi pedepsit negreșit. Cu toate acestea, dacă va continua o zi sau două, nu va fi pedepsit, pentru că el este banul lui." Alte pasaje care susțin sclavia sunt: Efeseni 6:5, Coloseni 3:22, Tit 2:9-10, Exod 21:2-6, Leviticul 25:44-46, 1 Petru 2:18 și 1 Timotei 6:1. Proprietarii de sclavi creștini din America colonială cunoșteau bine aceste pasaje.

16. Creștinismul este misogin.

Misoginismul este fundamental în scrierile de bază ale creștinismului. Pasaj după pasaj, femeile sunt încurajate - nu, poruncite - să accepte un rol inferior și să le fie rușine de ele însele pentru simplul fapt că sunt femei. Pasajele biblice misogine sunt atât de comune încât este dificil să știi pe care să le citezi. Din Noul Testament găsim: "Nevestelor, supuneți-vă bărbaților voștri, ca Domnului. Căci bărbatul este capul soției, după cum și Hristos este capul Bisericii. . . ." (Efeseni 5:22-23) și "Aceștia [răscumpărați] sunt cei care nu s-au spurcat cu femei; . . ." (Apocalipsa 14:4); iar din Vechiul Testament găsim: "Cum poate deci omul să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu? Sau cum poate fi curat cel născut din femeie?". (Iov 25:4) Alte pasaje relevante din Noul Testament includ Coloseni 3:18; 1 Petru 3:7; 1 Corinteni 11:3, 11:9 și 14:34; și 1 Timotei 2:11-12 și 5:5-6. Alte pasaje din Vechiul Testament includ Numeri 5:20-22 și Leviticul 12:2-5 și 15:17-33.

Scriitorii creștini de mai târziu au extins temele misogine din Biblie cu desăvârșire. Tertulian, unul dintre părinții bisericii primare, a scris: "Nu, nu, nu:

Cu durere vei naște copii, femeie, și te vei întoarce la bărbatul tău și el te va stăpâni. Și nu știi că tu ești Eva? Sentința lui Dumnezeu atârână încă peste tot sexul tău și pedeapsa Lui apasă asupra ta. Tu ești poarta de intrare a diavolului; tu ești cea care a violat prima dată pomul interzis și a încălcat legea lui Dumnezeu. Tu ai fost cea care te-ai înduișat pe lângă cel pe care diavolul nu a avut puterea să-l atace. Cu câtă ușurință ai spulberat acea imagine a lui Dumnezeu: Omul! Din cauza morții pe care ai meritat-o, chiar și Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară... . . . Femeie, tu ești poarta iadului.

Se pot găsi afirmații la fel de misogine - deși uneori mai puțin veninoase - în scrierile multor alți părinți ai bisericii și teologi, inclusiv Sfântul Ambrozie, Sfântul Antonie, Toma de Aquino, Sfântul Augustin, Sfântul Ioan Hrisostom, Sfântul Grigorie de Nazianzum și Sfântul Ieronim.

Această prejudecată misogină din textele de bază ale creștinismului s-a tradus de mult timp în misoginism în practică. În aproape toată perioada în care creștinismul a ținut Europa și America sub zăvorul său, femeile au fost tratate ca niște bunuri mobile - ele nu aveau practic niciun drept politic, iar dreptul lor de a deține proprietăți a fost sever restricționat. Poate că cea mai clară ilustrare a statutului femeilor în epocile în care creștinismul a fost cel mai puternic este prevalența bătăilor aplicate soțiilor. Această practică degradantă și dezgustătoare a fost foarte răspândită în întreaga creștinătate până în secolul al XIX-lea, iar în conformitate cu dreptul comun englezesc, soții care își băteau soțiile erau scutiți în mod specific de urmărirea penală. (În timp ce bătăile aplicate soțiilor sunt încă frecvente pe țărâmurile creștine, cel puțin în unele țări agresorii sunt cel puțin uneori urmăriți penal).

Aproximativ în același timp în care Common Law-ul englez (cu scutirea sa de bătaia soțiilor) era formulat și codificat, creștinii din întreaga Europă se angajau într-o orgie de jumătate de mileniu de tortură și ucidere a "vrăjitoarelor" - la îndemnul direct și sub conducerea celor mai înalte autorități bisericesti. Cuvântul de ordine al vremii era Exodul 22:18, "Să nu lași să trăiască o vrăjitoare", și cel puțin sute de mii de femei au fost ucise cu brutalitate ca urmare a acestui indemn divin și a bula papală care îl amplifică (de exemplu, Spondit Pariter, a lui Ioan al XXII-lea, și Summis Desiderantes, a lui Inocențiu al VIII-lea). Andrew Dickson White notează:

La 7 decembrie 1484, papa Inocențiu al VIII-lea a trimis bula Summis Desiderantes. Dintre toate documentele emise vreodată de la Roma, imperiale sau papale, acesta a costat, fără îndoială, primul și ultimul, cea mai mare vărsare de sânge nevinovat. Cu toate acestea, niciun document nu a fost vreodată dictat mai clar de conștiință. Inspirat de porunca scripturală: "Să nu lași să trăiască o vrăjitoare", Papa Inocențiu a îndemnat clerul Germaniei să nu lase niciun mijloc neexploatat pentru a depista vrăjitorii... [Inchizitorii vânători de vrăjitoare au fost autorizați de Papă să cutreiere Europa, în special Germania, iar pentru uzul lor a fost pregătit un manual [de către dominicanii Heinrich Kramer și Jacob Sprenger] - "Ciocanul

vrăjitoarelor”, Malleus Maleficarum. . . . Prin aplicarea torturii asupra a mii de femei, în conformitate cu preceptele stabilite în Malleus, nu a fost dificil să se extragă mase de dovezi...
... Bietele făpturi care se zvârcoleau pe eșafod, ținute cu groază de cei care le fuseseră cei mai apropiați și mai dragi, nerăbdătoare doar ca moartea să le aline suferințele, mărturiseau orice și orice care să îi satisfacă pe inchizitori și judecători... . . . În conformitate cu doctrina ”cazurilor exceptate”, nu existau limite la tortură pentru persoanele acuzate de erezie sau vrăjitorie.

Având în vedere această istorie sângeroasă și plină de ură, nu este surprinzător faptul că femeile au ocupat întotdeauna poziții foarte aservite în bisericile creștine. De fapt, se pare că nu a existat niciun cler feminin în nicio biserică creștină înainte de secolul XX (cu excepția celor care s-au dat drept bărbați, cum ar fi Papa Ioana), și chiar și astăzi, numeroase secte creștine (mai ales Biserica Catolică) continuă să se opună ordinării de femei în cler. În timp ce câteva biserici protestante liberale au hirotonit femei în ultimii ani, este dificil să vezi acest lucru ca pe un mare pas înainte pentru femei; este mai ușor să îl vezi ca pe o analogie cu numirea de către Ku Klux Klan a câtorva negri simbolici ca Klaxoni.

În ceea ce privește îmbunătățirile aduse statutului femeii în ultimele două secole, bisericile creștine fie nu au făcut nimic pentru a le sprijini, fie s-au opus în mod activ. Acest lucru este cel mai evident în ceea ce privește controlul femeilor asupra propriilor corpuri. Creștinismul organizat s-a opus de la bun început acestui lucru și, până în anii 1960, Biserica Catolică încă își puneia energiile în impunerea de legi care să interzică accesul la contraceptive. După ce a pierdut această bătălie, creștinismul și-a pus mai recent energiile în încercările de a scoate în afara legii dreptul femeilor la avort.

Mulți dintre cei care au condus lupta pentru drepturile femeilor nu și-au făcut iluzii cu privire la natura misogină a creștinismului. Printre aceste femei s-au numărat Mary Wollstonecraft, Victoria Woodhull, Elizabeth Cady Stanton și Margaret Sanger (al cărei slogan, ”Fără Dumnezeu. Fără stăpân”, rămâne relevant până în ziua de azi).

17. Creștinismul este homofob.

Încă de la începuturile sale, creștinismul a fost în mod evident homofob. Baza biblică a acestei homofobii se află în povestea Sodomei din Geneza și în Levitic. Leviticul 18:22 spune: ”Să nu te culci cu un bărbat, ca și cu o femeie: este o urâciune”, iar Leviticul 20:13 spune: ”Să nu te culci cu un bărbat, ca și cu o femeie: este o urâciune”: ”Dacă un om se culcă cu un bărbat ca și cu o femeie, amândoi au săvârșit o urâciune: să fie pedepsiți cu moartea; sângele lor va fi asupra lor.”

Acest lucru sună remarcabil de dur, însă Leviticul interzice o mulțime de alte lucruri, declară multe dintre ele ”urâciuni” și prescrie pedeapsa cu moartea pentru alte câteva acte, unele dintre ele șocant de picacioase. Leviticul 17:10-13 interzice consumul de cârnați de sânge; Leviticul 11:6-7 interzice consumul de iepuri și porci ”necurați”; Leviticul 11:10 declară crustaceele ”abominații”; Leviticul 20:9 prescrie pedeapsa cu moartea pentru blestemarea tatălui sau a mamei; Leviticul 20:10 prescrie pedeapsa cu moartea pentru adulter; Leviticul 20:10 prescrie pedeapsa cu moartea pentru adulter; Leviticul 20:10 prescrie pedeapsa cu moartea pentru adulter: 14 prescrie pedeapsa de a fi ars de viu pentru a face sex în trei cu soția și soacra cuiva; iar Leviticul 20:15 declară: ”Dacă un om se va culca cu o fiară, să fie omorât cu siguranță; și veți ucide fiara” (ceea ce pare destul de nedrept față de biata fiară). (Se bănuiește că creștinii americani nu au încercat niciodată să adopte legi care să pună în aplicare Leviticul 20:15, pentru că, dacă ar fi adoptate și aplicate, astfel de legi ar decima atât populația rurală, din Bible-Belt, cât și industria bovinelor).

În mod curios, având în vedere multitudinea de interdicții din Levitic, marea majoritate a creștinilor din zilele noastre au ales să se concentreze doar asupra versetului Levitic 20:13, cel care prevede pedeapsa cu moartea pentru actele homosexuale. Și cel puțin unii dintre ei nu au fost reticenți în a acționa în

consecință. (Ca să fim corecți, unii "reconstrucționiști" creștini cer în prezent instituirea pedepsei cu moartea pentru adulter și ateism, precum și pentru "sodomie").

De-a lungul istoriei, homosexualitatea a fost ilegală în țările creștine, iar pedepsele au fost severe. În Evul Mediu, homosexuali strangulați erau uneori puși pe grămezile de lemne la arderea vrăjitoarelor (de unde și termenul "poponar"). Un membru al regalității britanice prins întreținând relații homosexuale a avut o soartă și mai macabră: Pedeapsa lui Eduard al II-lea a fost ținută jos în timp ce un vătraș încins la foc roșu îi era înfipt prin rect și intestine. În vremuri mai moderne, nenumărați homosexuali au fost închiși ani de zile pentru "crima" fără victime de a avea relații sexuale consimțite. Abia în 2003, Curtea Supremă a anulat legile penale din multe state americane care prevedeau pedepse lungi cu închisoarea pentru "sodomie" consensuală. Și mulți creștini ar dori să restabilească aceste legi.

Prin urmare, valul actual de atacuri împotriva homosexualilor și de ucideri de homosexuali nu ar trebui să fie o surpriză. Creștinii pot găsi justificări pentru astfel de violențe în Biblie și, de asemenea, în predicile pline de ură rostite de la prea multe amvoane din această țară. Dacă istoria este o indicație, mesajele homofobe din aceste predici vor continua să fie emise pentru mulți ani de acum încolo.

18. Biblia nu este un ghid de încredere pentru învățăturile lui Hristos.

Marcu, cea mai veche dintre Evanghelii, a fost scrisă la cel puțin 30 de ani după moartea lui Hristos, iar cea mai nouă dintre ele ar fi putut fi scrisă la mai mult de 200 de ani după moartea sa. Aceste texte au fost modificate, traduse și retraduse atât de des, încât este extrem de dificil să se evalueze acuratețea edițiilor actuale - chiar și fără a lua în considerare problema acurateții textelor scrise la zeci sau secole după moartea subiectului lor. Aceasta este o problemă atât de mare încât Seminarul Isus, un colocviu format din peste 200 de cercetători protestanți ai Evangheliei, majoritatea angajați la colegii și seminarii religioase, a întreprins în 1985 o investigație de mai mulți ani privind istoricitatea declarațiilor și faptelor atribuite lui Isus în Noul Testament. Ei au ajuns la concluzia că doar 18% din declarațiile și 16% din faptele atribuite lui Iisus aveau o mare probabilitate de a fi corecte din punct de vedere istoric. Așadar, într-un sens foarte real, fundamentalistii - care pretind să creadă în adevărul literal al Bibliei - nu sunt adepții lui Iisus Hristos; mai degrabă, ei sunt adepții celor care, decenii sau secole mai târziu, i-au pus cuvinte în gură.

19. Biblia, textul de bază al creștinismului, este plină de contradicții.

Există o serie de contradicții flagrante în Biblie, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, inclusiv în cadrul aceleiași cărți. Câteva exemple:

"... Dumnezeu nu poate fi ispitit cu răul, și nici nu ispitește pe nimeni". (Iacov:1:13) "După aceste lucruri, Dumnezeu l-a ispitit pe Avraam". (Geneza 22:1)

"... căci Eu sunt milostiv, zice Domnul, și nu voi ține mânia în veci". (Ieremia 3:12) "Voi ați aprins în mânia Mea un foc care va arde în veac. Așa vorbește Domnul." (Ieremia 17:4)

"Dacă dau mărturie despre mine însumi, mărturia mea nu este adevărată." (Ioan 5:31, vorba lui J.C.) "Eu sunt unul care dau mărturie despre mine însumi...". (Ioan 8:18, vorbind J.C.)

și nu în ultimul rând:

"L-am văzut pe Dumnezeu față în față, și viața mea este păstrată". (Geneza 32:30) "Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu". (Ioan 1:18) "Și Eu [Dumnezeu] îmi voi lua mâna, și-mi vei vedea părțile din spate..." (Ioan 1:18). (Exodul 33:23)

Apologeții creștini încearcă de obicei să explice astfel de contradicții susținând că vina aparține traducerii și că nu existau contradicții în textul original. Este greu de înțeles cum ar putea fi așa, având în vedere cât de directe sunt multe contradicții biblice; dar chiar dacă aceste apologetici creștine ar fi valabile, ar rezulta că fiecare parte a Bibliei ar trebui să fie la fel de suspectă ca și secțiunile contradictorii, ceea ce ar întări punctul anterior: că Biblia nu este un ghid de încredere pentru cuvintele lui Hristos.

20. Creștinismul și-a împrumutat miturile și ceremoniile centrale de la alte religii antice.

Lumea antică era plină de povești despre nașteri din fecioare, salvatori care făceau minuni, zei tripartiți, zei care luau formă umană, zei care înviau din morți, ceruri și iaduri și zile de judecată. În plus față de mituri, multe dintre ceremoniile religiilor antice se potrivesc și cu cele ale creștinismului, care a apărut mai târziu, în mod sincretic. Pentru a cita doar un singur exemplu (există multe altele), luați în considerare Mithraismul, o religie persană care a precedat creștinismul cu secole. Mithra, salvatorul religiei mithraice și un zeu care a luat formă umană, s-a născut dintr-o fecioară; el făcea parte din Sfânta Treime și era o legătură între cer și pământ; și s-a înălțat la cer după moarte. Adepții săi credeau în rai și iad, așteptau cu nerăbdare o zi a judecății și se refereau la Mithra ca fiind "Lumina lumii". Ei practicau, de asemenea, botezul (în scopul purificării) și canibalismul ritual - mâncatul pâinii și băutul vinului pentru a simboliza mâncatul și băutul trupului și sângelui zeului. Având în vedere toate acestea, ziua de naștere a lui Mithra nu ar trebui să fie o surpriză: 25 decembrie; acest eveniment era, desigur, sărbătorit de către adepții lui Mithra la miezul nopții.

Mithraismul nu este decât cel mai grăitor exemplu de apariție a acestor mituri și ceremonii înainte de apariția creștinismului. Ele apar - într-o formă mai dispersată - în multe alte religii precreștine.

Biblioteca Anarhistă

Chaz Bufe
20 de Motive pentru a Abandona Creștinismul
2000

<http://www.seesharppress.com/20reasons.html>

ro.theanarchistlibrary.org